

Long Nguyễn

Bên tình bên hiếu

Nhà bà Hai cũng chẳng xa xôi gì mấy nhưng mỗi khi có việc đi ngang, ai nấy đều lắc đầu ngán ngẩm. Hương hỏa ông bà để lại, từ thừa có trí khôn, còn bận quần sà lòn hở rún, thì xẻo đất nhà bà đã thế chứ bà không hề được chọn lựa phong thổ. Ai đời cả một xóm đã hẻo lánh, buồn hắt buồn hiu, lại phải đi ngang 2 cây cầu khi không có tay vịn, đi mút mấy mẫu ruộng nhà ông cả Phú, trần thân né bầy ngỗng chuyên chặn đường người đi bộ, cái giống trời sinh cái mỏ vừa tầm với cái chỗ đi tiểu của con người, vừa mỏ vừa kêu mát trời ông địa. Thằng Meta con bà Hai lé, còn biệt danh là bà Hai Thăng Cẳng, hồi lên tám, cũng bị bầy ngỗng nhà lão Phú này vây đánh, may mà người lớn thấy, cứu kịp. Nói nào ngay chẳng biết cứu kịp hay không kịp, cưới vợ đã 2 năm, chẳng thấy thím Hà, vợ thằng Meta cho ra đời mụn con nào cho bà Hai có cháu bông. Không biết mấy con ngỗng nhà ông cả Phú có mỏ trúng chỗ đó không? Hết thửa ruộng, qua một bãi tha ma đầy cứt trâu lẫn gai mắc cở thì mới đến nhà bà Hai. Chẳng ai biết qua nhà bà Hai thì kể đến là cái gì, căn cứ theo tầm mắt thì lại là ruộng cò bay thẳng cánh, xa nữa thì là 1 rừng tre, trúc viền 1 vòng cong cong cuối chân trời. Ở một xóm nghèo chẳng ai có lấy một cái xe đạp làm chun, không ai biết ngoài cái rừng trúc ấy là cái gì, chỉ biết khách lạc đường đi tới nhà bà Hai, xin một gáo nước giải khát, là quay đầu lộn trở lại kèm theo vài câu than vãn hoặc chửi thề. Nhà bà Hai thiệt mất công mất linh quá!

Vậy mà ngày nào cũng thế, cứ khi mặt trời khum khum nấp dưới ngọn cây

bàng trước cửa để tránh ...nắng thì chú Bảy Ngổng quảy đôi quang gánh tới ngồi xuống gốc bàng, khoan thai vắn 1 điều thuốc rê, tháo chiếc nón tu lơ rộng vành đặc biệt của người Tiều, gác vào cái thúng rách đựng đủ thứ từ ve chai, lông vịt, chậu mủ "pê", bàn ủi hư, tăng phô v.v... ngâm vài câu thơ nghe phong phanh:

- Duyệt coọc ô đề suồng màn thín ... (Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên)

Nghe đâu cũng là thơ Đường gì đó. Xong xuôi, chú ngoái cổ vào nhà trong :

- Pà Hai! Pà Hai Thằng Cẩng đâu dzồi! Có ve chai lông vịt bán không?

Không chậm trễ một phút, bà Hai ra ngay. Khởi nói bà con trong xóm ai cũng biết họ chịu đèn nhau. Không có đồng hồ nhưng họ biết giờ nào thằng Meta còn ở ngoài ruộng, thím Hà bưng chậu quần áo ra bờ kinh giặt giũ. Vợ chồng nó siêng năng hết biết.

-Ai đó! Ủa chú Bảy Ngổng đó ha.

- Ngộ lây chứ còn ai. Pữa nay pà Hai có ve chai lông vịt gì bán không?

- Có. Nhiều thứ bán lắm. Tui nè! Mua không? Hehehe.

- Ý da. Bà Hai Thằng Cẩng nói chơi làm ngộ puồn tội nghiệp ngộ chớ. Ngộ lắm nay ẳng xập xôi dzồi, cô lon quá xá pà Hai ơi.

- Nói giỡn với chú Bảy vậy thôi. Để hôm nào phở tui xạn mớ ve chai, chậu mủ bán cho chú. Hôm nay tui thấy xấu mình quá.

- Ý da . Pà Hai pỉnh hả. Ngồi xuống đây ngộ xem mạch cho. Đưa cái tay đây, ngồi xích xích dzô chút nữa. Đó!

Không cần mời thêm tiếng nữa, bà Hai ngồi xuống chìa tay đưa cho chú Bảy Ngổng cầm. Bà Hai giọng xúc động:

- Tui lớn tuổi rồi. Bệnh hoài. Hơi chút xíu là xỉu nên bà con kêu là bà Hai Thằng Cẩng chớ hồi còn trẻ tui đâu có tên đó.

Lúc này chú Bảy khám đến vai. Mạch ở tay xong rồi thì chú choàng qua vai bà Hai:

- Hồng phải Hai Thằng Cẩng vậy chớ hồi nhỏ pà Hai tên gì?

- Hồi ông nhà tui còn sống ông kêu tui là em Hai Lé, bị con mắt tui hiếng

hiếng. Lé kim đó.

- Trời đất quỷ thần thiên địa ời. Pà Hai bị kim đâm vô mắt hả?

- Hồng phải. Lé kim. Lé kim là lé chút chút đó.

- Nói nghe. Bị hồi hôm tui lén xấp nhỏ ngòi tâm sự với "ảnh" nên sưng nó nhiễm, mới ể mình đó chớ.

- Trời đất. Nói vậy là chết mô tổ ngộ dzôi. Pà Hai ngòi với thằng nào?

- Chú Bảy làm gì nhảy dựng lên vậy? Tui nói chuyện với thằng nào mắc mớ gì tới chú chớ.

- Trời léc ời. Từ đây tui hồng thềm mua ve chai lông vịt pà Hai nữa đâu. Pà Hai thấy hông? Té cầu khi ướt hết quần áo nè thấy hông? Puôn pán với pà Hai mắc công quá.

- Ủa sao vậy? Vô nhà tui lấy đỡ cái quần sà lòn của ông nhà tôi bận đỡ.

Khỏi trả cũng được.

- Trời ời, thằng chả hui nhị tì mấy chục năm rồi làm sao ngộ dám pận quần thằng chả chớ. Thôi ngộ chào pà Hai ngộ châu à.

Chú Bảy quảy quang gánh bước. Chợt nghe tiếng khóc. Chú dừng lại, cái miệng hả ra định rao: "Ai có ve chai lông vịt, lông hồ hư, nôi pể pán hông?" không ngậm vào được. Chú ngoái lại:

- Ngộ mần cái gì pà Hai khóc? Tui hồng dè pà Hai già mà nét na quá há.

Đem ngòi với ảnh mà ảnh nào? Phải thằng cha Tám Bóng hông?

- Thằng cha Tám Bóng là bóng lại cái, làm nghề thầy pháp, nó thích đàn ông không hà ông ời. Ý mà không phải, nó chỉ chịu đèn người cỗi trên thôi, người phàm như tôi nó hông ham. Chú sao ăn nói mất trật tự công cộng quá.

- Không phải thằng Tám Bóng, không lẽ thằng Năm đàn gáo. Đúng thằng cha già dê này rồi. Pà Hai tâm sự với thằng Năm đàn gáo phải không?

Quẹt nước mũi lên cái nón tu lờ của chú Bảy Ngổng, bà Hai nói trong tiếng nấc, cái miệng méo xệch:

- Đêm qua tui ngòi với cái mả. Mả ông nhà tui đó chú biết chưa? Cái mả kế cái giếng mà tui vẫn múc nước cho chú uống đó. Nói chú đừng buồn, mùa

hè giếng hàng xóm cạn queo mà giếng tui nước linh láng cũng tại vì nước ở mà chảy xuống đó.

- Trời ơi chết cha mồ tở ngộ dzồi. Từ nay hông dám xin nước pà Hai nữa.

Mà pà Hai nói chuyện gì với ông dzậy? Bộ pà Hai hông sợ ma sao chớ?

- Tôi buồn lắm chú ơi. Hai mươi năm trước tui còn trẻ măng, con trai xóm này chết mê chết mệt vì con Hai lé này đó.

- Pởi dzậy ông Hai chết là phải dzồi. Cái lầy là pà Hai nói hông phải ngộ nói ghen.

- Hồi đó tui tui lấy nhau, nói thiệt Bậy nghe, thằng Đực con của ông Tư Gà Cồ đó Bậy biết hông? Nó tự tử vì thất tình đó.

- Ủa vậy sao mới thấy nó pán cho ngộ 2 kí lông vịt hồi hôm mà. Chết hồi nào?

- Đó là thằng Đực em, thằng anh chết hai chục năm trước rồi. Ông Tư thương nhớ con nên lấy tên thằng anh đặt cho thằng em vậy mà. Bậy biết hông? Hồi đó Hai, Hai là ảnh đó, chồng tui đó, làm nghề trèo dừa còn tui mần nghề cấy muón. Hồi đó tui cũng lớn trọng rồi nhưng hông để ý ai hết. Ở ruộng tui thấy ảnh thò dừa ra chợ bán mỗi ngày tui cũng hông thèm để ý. Nhưng rồi một hôm, trên đường về nhà thấy ảnh leo dừa, tui ngó thấy tổ chim sẻ ngay trên quây dừa ảnh đang hái, tui nói:

- Chú ơi! Chú ấy ơi! Vói lấy giùm con ổ chim đi chú.

Ảnh hông nói gì hết, leo xuống cho tui một trái dừa. Ảnh hay lắm, lột vỏ dừa bằng răng không hà Bậy. Sau này khi cưới nhau, ảnh mới nói ảnh hông thấy tổ chim sẻ nào hết. Bị ảnh mặc quần rách mà con mắt tui lé nên ngó vô ống quần ảnh, tui tưởng ổ chim có ...hai trứng ở trong đó chớ. Hông có chim ảnh thên tui một trái dừa. Vậy mà ... 20 năm rồi đó Bậy . Hai buồn lắm Bậy ơi. 20 năm nay thủ tiết thờ chồng nuôi con, rồi bán trâu, bán ruộng lấy vợ cho nó. Thằng Meta đó Bậy.

- Hầu!

- Bậy thử nghĩ coi! Ăn tui hông dám ăn, mặc tui hông dám mặc lo lắng cho nó. Hai năm nay từ lúc nó lấy vợ rồi, nó về hòa với con vợ nó chửi tui. Nói

thiệt Bảy nghe!

- Hầu ló! Hầu ló !

- Nói thiệt Bảy nghe! Thà là tui để ra cái hột vịt lộn tui với chú ăn ...

- Ý trời! Cái này hông hầu sức ló.

- Bảy đừng ngắt lời nghe Hai tâm sự. Thà là tui để ra trái vịt lộn còn hơn để cái thứ đồ bất hiếu. Tui sợ vợ nó quá mà. Nó gọi tui dạ, nó biểu tui thưa có dám nói gì đâu, mà nó chửi tui sa sả. Thằng Meta cũng về hòa với nó nói tui già khó ưa. Bảy nghĩ có buồn không? Bây giờ tui bình, thằng Meta với con vợ nó rủ nhau đi chơi, Bảy nghĩ có tức không? Bà mẹ nó! Một ngày tui nó hông chọc Hai giận làm như nó ăn cơm hông vô vậy đó.

- Hai à! Hai nói thôi được dzồi. Xỉ xỉ cái ngón tay vô mặt ngộ coi kỳ quá.

- Xin lỗi Bảy nghe. Bị Hai tức quá mà. Đồ thứ con bất hiếu, thứ dâu lựu đạn.

- Nữa. Đừng xỉ ngón tay vô mặt ngộ mà. Ấy da thứ đồ nghịch tử, con trời đánh.

- Bậy. Bảy ăn nói thất nhân ác đức quá. Trời nào đánh con tui? Trời đánh là đánh con dâu kia kia. Bộ Bảy trừ thằng Meta con tui bị trời đánh hả.

- Thiệt tội cho Hai quá! Để ngộ về lấy thuốc trị cảm mạo gia truyền ba đời của thằng ông cố nội ngộ cho Hai uống khỏi bình nghe. Chào Hai Bảy xin thất lễ.

- Ủa Nhớ qua lẹ lẹ nheng, Hai chờ!

- Ai có lòng hồ hự, chậu mủ pê, tăng phô, ve chai, lông vịt pán hông?

oooOooo

Ư ư ư hư hư hư ư ư ...

Thật không hổ danh là bà Hai Thằng Căng. Trời nóng như đổ lửa, bà nằm thẳng căng trên di văng, trằm mền tận cổ rên. Bà ốm thiệt hay giả bộ có trời mà biết. Bà hay bệnh lắm nhất là khi giận con cái. Bà có tật nói nhiều. Có thằng Meta thì bắt nó ngồi chịu trận, có con Hà, dâu của bà thì cũng phải ngồi thù lù một đồng nghe bà kể. Bữa nay không có ai, bà kê gối cho cao, ngóc đầu lên bàn thờ nói chuyện với người quá cố:

- Ông ơi phải ông về đó không? Bộ tôi có giấy đoàn tụ với ông rồi hả ông?
Em nhớ mình quá Hai ơi.

Ho một hồi. Ho như người giả bộ. Biết thằng Meta đang chui cẳng ngoài cửa, bà lên giọng:

- Phải ông về rước tui đó hả ông? Dưới âm phủ có cần thủ 5 đô qua cổng cho hải quan không ông? Tôi chết đi cho dẫu con vừa lòng ông ơi. Tôi mà không chết nó cũng giết tôi ông ơi.

Meta bước vào nhà :

- Má! Sao vậy nè. Bộ má bệnh hả?

- Ư ư ư bệnh gì đâu. Khoẻ re hà. Có điều người ta hồng để tao sống. Đi chơi dià hả con. Quờn quá hả con.

- Trời ơi má có thuốc men gì chưa? Vợ con đâu sao hồng lo cho má?

- Thôi mày ơi. Mạng tao con sâu cái kiến nhằm nhò gì. Vợ mày bận đi chơi cho phở. Tao chết nó càng mừng đó mày.

- Má nói gì kỳ quá. Vợ con thiệt tình, má bệnh hoạn như vậy mà đi đâu nữa chứ. Chắc vợ con đi công chuyện chứ nó không có hư như thế đâu má.

- Ủa! Vợ mày hiền lắm. Chỉ có con già đẻ ra mày là chẳng ăn trăn quắn. Ý mày muốn nói vậy đó phải không Meta, thằng con bất hiếu! Phải mày nói là tao đặt điều nói xấu vợ mày phải không?

- Má! Con nói vậy hồi nào? Bây giờ má muốn con phải làm gì bây giờ cho má vui, má hết bệnh má nói đi.

Chỉ chờ nhiều đó, bà Hai tức mèn ngồi dậy, giọng tỉnh que :

- Mày thề đi! Mày dám bỏ nó không? Mày bỏ nó tao hết bệnh liền, rồi tao bán ruộng cưới cho mày một hơi 8 con vợ. Ba mày chết rồi, tao chỉ có 1 mình mày. Đã 2 năm rồi tao vẫn chưa có cháu bông, khắp cái huyện này từ đầu kinh xuống tới chợ, mày biết họ nói gì không? Họ nói tao ở ác, nên trời phạt tuyệt tự mày biết không?

- Trời ơi không phải vợ con. Má quên cái vụ hồi nhỏ con bị đàn ngỗng nhà ông cả Phú cắn rồi sao? Không có cháu bông là tại con chứ không phải tại em Hà . Bây giờ khoa học tân tiến rồi, thuốc Viagra bảo đảm lắm má ơi.

Không bao lâu má có cháu bông.

- Chừng nào? Tới năm tao 94 tuổi không? Hai năm rồi ít ỏi gì mà cái bụng cứ xẹp lép. Hồi lấy ba mày, có 2 tháng là tao đẻ ra mày rồi mày ơi. Vậy mà đầu trên xóm dưới nói tao thất đức, có tội nghiệp tao không chớ hả?

Ngó lên bàn thờ có di ảnh của ông Hai trèo dừa, bà khóc rống lên:

- Ông ơi là ông ơi, ông về rước tui đi với ông cho rồi ông ơi là ông ơi.

Thằng Meta bật khóc. Tiếng khóc một nam một nữ chẳng biết thuộc tông nào mà nghe rất nghịch lỗ nhĩ. Nó vừa bông vừa trầm, lúc nhịp chỏi lúc nhịp ngoại ngay cả người đang khóc nghe cũng thấy "quê". Vì quê nên cả hai đều nín. Cả hai mẹ con 4 mắt ráo hoảnh.

- Mày làm ơn nín giùm. Mày không thấy tao đang khóc sao mà hoà ca hả mày? Mày buồn hả? Từ nay tao gọi mày là tía. Con lạy tía, con không dám nói động đến tía và con vợ của tía nữa đâu. Thôi con đi xuống bếp cho tía khỏi chuống mắt.

Bà Hai lê đội guốc lọc cọc xuống bếp.

ooOoo

Bóng nắng hắt một hình bình hành chói chang giữa nhà lòi theo bóng cái ghé tràng kỷ hần loang lổ. Giữa cái hình bình hành ấy là dáng dấp 1 bóng hình mảnh mai, ngả nón phe phẩy. Thím Hà bước vào nhà, mắt vẫn còn quáng nắng.

- Mình! Lên huyện về rồi đó hả? Cơm nước gì chưa để em lo.

- Hồng cơm nước gì hết. Đi đâu?

- Mình à. Bữa nay có chuyện gì bức bối phải không? Hay lại nghe má nói gì em nữa rồi?

- Không cần ai nói tôi cũng biết. Má bệnh cô biết không?

- Biết chứ sao không? Má bệnh hồng cho em biết em phải hỏi chú Bảy ve chai mới biết. Đưa thuốc tây má nói má hồng uống thuốc tây, xúc dầu má hồng cho em biết làm sao?

- Tôi không biết. Từ nay tôi cấm cô không được cãi qua cãi lại với má nữa.

Dâu con gì má nói 1 câu cãi lại mười câu.

Lúc xuống bếp thì tiếng guốc khua lộc cộc, lúc này bà Hai xuất hiện ngay phòng khách không một tiếng động:

- Tôi không uống thuốc tây, tôi uống thuốc bắc của cô Tám Bống không hà. Mà tôi tự mua thuốc được rồi hồng cần ai lo. Uống vô mắt công mang ơn lắm.

Hà uất ức nói trong tiếng khóc:

-Đó anh nghe chưa ? Tôi chịu hết nỗi rồi . Tôi đi về nhà tía tôi. Từ nay có má trong nhà là không có tôi. Chào anh.

Dẫn gói thuốc bắc lên bàn, Hà chạy ra ngõ. Thì ra Hà đi thỉnh thuốc cô Tám Bống chứ không phải đi chơi. Meta chạy theo, gọi:

- Hà! Hà .

Bà Hai Thằng Cẳng đưa gói thuốc lên mũi hửi. Hửi qua rồi hửi lại, hửi lại rồi hửi qua. Đặt gói thuốc xuống bàn, bà lẩm bẩm 1 mình:

- Ý cha! Hôi mùi thuốc chuột dữ. Ủa hồng chạy theo con vợ mày nữa hả con, Meta?

Chú Bảy chống đòn gánh ngó vào:

- Hồng phải thằng Meta. Thằng Meta chạy theo con Hà rồi. Bảy nè Hai.

Ngộ đem chai thuốc gia truyền của thằng ông cố nội ngộ cho pà Hai uống chữa bệnh nè. Pà Hai khỏe chưa?

- Ủa Bảy đó hả. Bảy nghe rõ chưa? Thằng con bất hiếu của Hai nghe vợ nó xúi chửi má nó đó ông nghe thấy chưa? Hu hu hu Hai khổ quá Bảy ơi.

- Nghe hết rồi. Thiệt pà Hai pây pạ hết sức. Ủa cái miệng ăm ăm ăn muối nói pây. Ý ngộ nói là thằng con pà Hai pây pạ hết sức. Thôi pà Hai ráng uống thuốc của ngộ cho mau lành pịnh, rồi ngộ lo đám cưới, ý quên, ngộ ráng qua đây lo lắng cho pà Hai. Ngộ thương pà Hai mà pà Hai piết không?

- Cái gì ? Bảy nói gì Hai nghe hồng rõ. Nói lại đi, lông rày tai của Hai có vấn đề rồi, nghe lúc đặng lúc không.

- Hồng hiểu sao ngộ run quá nói hông được. Thôi ngộ về. Chuyện tình cảm mai mốt hết run rồi nói lại nghe Hai. Ráng tỉnh dưỡng nghe Hai.

Con mắt lé xệ bà Hai lim dim, hai bàn tay quần quít, cái lưng ngấn ngùn ẹo

qua ẹo lại như con lươn mắc câu, bà Hai lằm bằm mình ên:

- Ủa Bảy dià. Ông nội mẹ ơi, tui có nghe lộn không cà. Bảy nói Bảy thương Hai Hehehe.

oooOooo

Chịch bãi tha ma phía bên kia con lộ nhỏ húi vừa đủ cho xe bò đi một chiều là miếu Bà. Nghe cô Tám Bóng nói là miếu thờ Dao Trì Thánh Mẫu. Hàng tháng đúng ngày rằm, cô Tám Bóng đều ra đó cúng quảy. Dao Trì Thánh Mẫu cần ở đó để trấn áp đám âm binh ở bãi tha ma mà nếu xao lãng nhang đèn, Dao Trì Thánh Mẫu giận làm ngơ cho đám âm binh quấy phá xóm làng hồng mần ăn gì được. Người đứng ra lo việc thờ phụng là cô Tám. Năm nay cô chưa đến 40. Theo lời cô nói thì cô nguyện với Thánh Mẫu là suốt đời giữ mình đồng trinh để được diễm phúc hầu hạ Thánh Mẫu cho đến trọn đời. Cô Tám thực ra là đàn ông. Hồi thằng Meta con bà Hai Thắng Cẩng chưa chào đời thì người ta vẫn gọi Tám Bóng là cậu Huyền ròm. Lúc đó chiến tranh ác liệt. Bom đạn khắp nơi. Một hôm đang yên lành, lính tráng kéo tới đông như kiến, bên này, bên kia bắn qua bắn lại mù trời ông địa, báo hại bà con sợ thấy ông bà ông vải. Ông Hai, tức chồng bà Hai Thắng Cẩng trúng đạn, không biết phe bên nào, chết ngắc. Bà Hai goá bụa từ đó. Nhưng nào đã xong, lính tráng kéo về rồi kéo đi, bà con lục tục ra đồng trở lại thì máy bay thả bột màu vàng. Thả xong rồi cũng đi chẳng ai bị gì cả. Chỉ có thằng Huyền hốt được một mớ bột màu vàng giống cà ri đó đem về ăn thử. Thấy ngon, sẵn tính ham ăn, nó giấu ăn một mình. Nào ngờ được vài tháng nó bắt đầu đổi hệ. Nó sửa tuớng đi, thoa son, trét phấn tự xưng là đệ tử Dao Trì Thánh Mẫu. Nhà nó biến thành cái đền nho nhỏ, chưng bày đủ thứ nhang đèn, lư hương, hai bên tả hữu là Na Tra Thái Tử và Hồng Hải Nhi (sau này 2 hình tượng Na Tra và Hồng Hải Nhi bán cho chú Bảy ve chai, thay vào đó là hình Lam Trường với Đan Trường), ở giữa là Dao Trì Thánh Mẫu nhìn tợ nữ tài tử Trương Bội Ngọc của Hồng Kông. Chiều chiều khi đám người cày sâu cuốc bẫm lẫn lộn vài con trâu kéo nhau đi ngang, cũng là giờ Huyền, lúc này được gọi là cô Tám Bóng thỉnh

chuông công quả, hầu hạ cõi trên. Mùi khói nhang tỏa ra cũng thơm thơm, trầm tịch.

Ngoài việc trấn áp âm binh cô Tám còn kiêm thêm nhiệm vụ lên đồng, gọi cốt cho bà con muốn liên hệ với người đã khuất. Ai ốm đau bệnh tật đều đến cô thỉnh bùa về uống. Khỏi hay không thì không biết nhưng có điều trên huyện đã có mấy lần y tá xuống mở phòng mạch, ế quá lại đông mất nên cô Tám kiêm thêm nghề cho toa hốt thuốc. Tóm lại cô Tám làm bất cứ mọi chuyện cho bà con, miễn là phải đủ lễ vật hầu Thánh Mẫu. Lóng rày cô nhận cả tiền đồ bởi Thánh Mẫu xài tiền gì cũng được. Cõi trên mà.

Bà Hai ngập ngừng đưa tay gõ cửa.

- Ai đó. Vào đi.

- Tưởng ai, Hai đó hả? Sắp tới giờ công quả rồi, nữ về đi nhớ mai đến sớm sớm nheng.

- Thôi mà cô Tám. Công kỹ lận lợi đường xá xa xôi, cô Tám thông cảm cho Hai đi. Có chút chuyện muốn nhờ cô Tám giúp đỡ.

- Thôi được, Thánh Mẫu quả Tám hoài về tánh thương người làm mất thì giờ của cõi trên. Có chuyện gì nói lẹ đi.

- Bẩm cô Tám. Đúng y chang lời cô Tám nói hôm trước, con dâu nhà tui số nó vô sinh, nó là con quỷ dạ xà phá hại gia cang nhà Hai. Nó xúi thằng Meta con của Hai chửi cha mắng mẹ.

- Nam mô a di đà Phật. Đúng là thứ con bất hiếu. Vậy bây giờ nữ tính sao?

- Hai tính vậy nè. Cô Tám lên đồng cho hồn ông nhà tui nhập vào, khuyên thằng Meta nhà tui lấy vợ khác đi. Thằng con tui nghe lời tía nó lắm. Có hồn ông nhập vào, nói cái gì nó cũng nghe hết đó cô Tám. Trăm sự nhờ cô Tám thương.

- Vậy hả. Vậy thì có 2 điều. Nghe cho kỹ. Bỏ con Hà phải không? Tám cũng đang cô đơn chiếc bóng đây, thằng Meta lấy Tám được không?

- Bậy nà. Cô Tám là người cõi trên. Cô Tám lấy chồng rồi còn ai trong làng lo cứu dân độ thế nữa. Còn điều thứ 2 là sao, xin cô Tám chỉ dạy.

- Điều thứ 2, lóng rày cõi trên cũng kinh tế thị trường, hồng xài tiền trong

nước nữa. Một triệu đồng hồng bao nhiêu mà nặng mà to, khó bay lắm.

- Tiền đô phải hông? Nè cô Tám cầm đỡ 100 đô dẫn túi đi. Ý quên 100 đô lo cúng quảy đi. Xong việc, Hai cúng thêm 100 đô nữa.

- Vậy thì Hai về đi, ngày mai kêu vợ chồng thằng Meta lên đây Tám sẽ gọi hồn tía nó về nói chuyện.

- Dạ trăm sự nhờ cô Tám. Nếu thằng Meta ưng cô Tám, Hai cũng hồng hạp bụng gì. Ráng giúp đỡ giùm nheng cô Tám.

Bà Hai đi khuất, 4 người công an ập vào, theo sau là Hà. Y thị gọi công an đến tịch thu tang chứng 100 đô rồi tất cả ra về sau một hồi bàn bạc. Tám Bóng đứng nép một bên cửa, ngó ra. Lốp son phấn trét quá lố theo mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy loang lổ, thều ưỡ.

oooOooo

Suốt buổi chiều từ khi mặt trời còn núp ló đầu ngọn bàng trước ngõ cho đến khi gà lên chuông, bà Hai cố dịu ngọt với cả con lẫn dâu. Hà thì dễ quên, vui vẻ ngay nhưng thằng Meta cần nhẫn cử như hoài. Nó nói hết chuyện rồi đi tin cái thằng Tám Bóng, xạo sự buồn thần bán thánh chuyên gạt người. Có gì khó khăn đâu, bà Hai ra điều kiện muốn cả nhà vui vẻ thì phải theo bà ra nhà thằng Tám Bóng, nhờ gọi hồn cho bà được tâm sự cùng tía thằng Meta. Tội nghiệp. Ông sống khôn thác thiêng, vong linh chưa siêu thoát, lâu lâu nhớ vợ nhớ con, đêm đêm hiện về báo mộng hoài. Ông cần nói chuyện với thằng Meta về cái con đường tử tức của nó. Hy vọng thằng Meta nghe lời tía nó lấy vợ khác. Một trăm đô rồi chứ ít ỏi gì! Bà Hai nhóng chừng chuyện hệ trọng lắm chứ hồng phải chuyện đùa. Cực chẳng đã, bà làm mặt giận hồng chịu ăn cơm, thằng Meta mới ưng. Nó giao trước thằng Tám Bóng ăn nói tầm bậy tầm bạ nó đực ráng chịu. Nam mô a di đà Phật. Con đại cái mang. Tội báng bổ thần thánh của thằng Meta bà Hai vái tứ phương trời mười phương Phật tha tội cho nó. Quở phạt gì thì bà Hai chịu hết miễn là tha tội khi dễ bề trên của thằng Meta, bà hứa ăn chay trường và cúng một con gà mái tơ tạ tội cùng Dao Trì Thánh Mẫu. Hôm nay bà độ hay gì hồng biết, cô Tám không làm trận làm thượng nữa. Nhắc

thấy bóng 3 mẹ con bà Hai, cô Tám hành lễ ngay. Bà Hai vội móc túi lấy gói bạc cung kính hai tay bỏ lên cái đĩa rồi đốt nhang khấn vái. Bà khắp khởi mừng. Lát nữa đây khi ông nhập vào cô Tám phán một lời, bà chính thức tuyên bố từ con dâu. Thứ đồ con dĩ ngựa. Cô Tám không đếm tiền như mọi khi, trùm cái khăn đỏ lên đầu, nhấn nút cassette. Hôm nay Thánh Mẫu đòi chơi CD mà cô Tám nhấn chú Bảy ve chai mua giùm, nửa tháng rồi chưa ai bán. Bà Hai thúc cùi chỏ vào bụng thằng Meta:

- Vái! Lẹ! Hai đưa cúi đầu xuống. Tía mày dià rồi kia kia.

Bán tín bán nghi, thằng Meta lạy lia lịa. Cái đầu nhô lên hụp xuống như người đập lúa. Thím Hà ngồi xuống chiếu, gật lên gật xuống như con cào cào bị túm căng. Cô Tám đang cà nhúng cà nhúng theo điệu nhạc, bỗng hai vai lắc theo điệu Lambada, tay bắt ấn như Henry Chúc múa Macarina, từ từ đứng dậy.

Bà Hai run run:

- Ông đó hả ông? Mình đó hả mình.

Cô Tám bị cái khăn trùm mặt không thấy đường, nghển cổ, vẫn cà nhúng cà nhúng:

- Tui chứ còn ai. Thằng Meta, con Hà đâu?

- Tui nó đây. Ông nói đi. Ai? Ai làm cho gia đình mình điêu đứng bấy lâu nay? Ông nói đi rồi ông dạy thằng Meta mấy lời.

Muốn chắc ăn bà Hai nhón gót, kê cái mỏ ăn trầu vào tai cô Tám:

- Nói đi. Nhớ 100 đô không cô Tám. Khuyên thằng nhỏ lấy vợ khác nheng cô Tám.

Thụt lui một bước bà Hai nói lớn:

- Ông nói đi. Ai? Gia đình mình thất nhân thất đức chỗ nào mà giờ này tui chưa có cháu bông. Hồng phải thằng Meta phải không ông? Nó đâu có đa hệ mà hồng có con được như ... Chết cha xin lỗi cô Tám, cái miệng tui ăn mắm ăn muối. Phải con Hà không ông?

Cô Tám xoay sang hướng bà Hai, vẫn trùm khăn nhưng cô Tám hửi thấy mùi trầu từ phía nào rồi :

- Bà chứ còn ai nữa. Bấy lâu nay gia đình xáo xáo cũng tại bà và con dâu hồng chịu hoà thuận với nhau. Bà hồng nhớ hồi nhỏ bà tắm cho thằng Meta hả. Hồi đó bà nói thằng nhỏ bị ngồng cắn sút mất một miếng, hồng biết sao mà nôi dỗi bà quên rồi hả?

- Ê! Nói gì kỳ vậy cô Tám? Tiền đưa rồi mà cô Tám.

Lúc này cô Tám giựt cái khăn buà trùm trên đầu:

- Tiền gì? Công an lấy hết rồi. Tui từ nay tuyên bố giải nghệ, bằng không là cải tạo đó bà Hai.

- Ê Tám Bóng. Giựt tiền tao hả Tám Bóng.

Quay lại Meta và Hà :

- Dì. Đứng xớ rợ đây làm gì. Còn mày, tổ cha thằng Tám Bóng, mai tao lên huyện thưa công an.

Bà quày quả bước ra, cái mông đít ngoay ngoáy. Thằng Meta và con vợ hồng nói hồng rằng, ôm cái dù của bà Hai, vừa chạy theo vừa dương dù lên che cho má. Tám Bóng nói với theo:

- Thưa đi. Công an bắt tui nói vậy đó tui sức nào dám cãi. Xí cái đồ quỷ sứ!
oooOooo

Lóng rày thằng Meta sanh tật rượu chè. Uống thiếu hồng có tiền trả. Con Hà cũng chù ụ một đồng trong nhà. Hai mẹ chồng con dâu hồng ai nói với ai một lời. Nhà tợ như có đám ma. Hôm nay như mọi bữa, thằng Meta đi nhậu mất biệt. Con Hà cũng xách nón mang tiền đi trả cho chị Tư xị đầu xóm. Thiệt tình con với cái. Ngẫm mà tủi mà cực. Bà Hai hết thở ra lại thở vô. Nhiều khi bà cũng nghĩ đến chuyện xử huê với con dâu nhưng cứ thấy cái bản mặt chù ụ của nó bà lại sùng máu. Thằng Meta ngã xiêu ngã tó, kẹp nách chai rượu bước vô.

- Mày đó hả Meta. Con Hà đâu rồi? Xỉn nữa hả con?

Ờ một cái, hồng biết gì trào lên họng mà thằng Meta nhai chép chép:

- Vợ con đi đâu là chính con hỏi má. Nó đi đâu con hồng biết. Vậy chớ con hỏi má vợ con nó đi đâu?

- Nó đi đâu ai mà biết. Hồng chừng nó đi tìm mày đó.

- Ừa nó đi rồi con mới nói với má một chuyện quan trọng. Bây giờ má muốn con bỏ nó phải hông? Con có cách.
- Mà ý rồi ha mà? Ừa lấy ai cũng được, lấy Tám Bổng cũng được chứ tao hông ưa cái bản mặt con Hà.

Meta ngó quanh, thấp giọng:

- Nó đi con mới dám nói. Đây nè! Gói thuốc độc của chú Bảy ve chai. Để con thuốc nó chết rồi lấy thằng cha Tám Bổng cho má vừa lòng.
- Thánh thiêng thiên địa ơi! Ác chi mà ác dữ vậy mà? Tao biết mà bỏ nó chứ có kêu mà giết nó đâu?
- Thuốc đánh đồng của chú Bảy đó má. Chú mua đồ đồng, đánh bóng bằng thuốc này rồi bán lại, một vốn bốn lời. Chú Bảy còn nói chú sắp đủ tiền cưới vợ rồi.
- Vậy hả? Ông cưới ai mà biết hông?
- Hổng biết. Nhưng mà chú ấy nói mém mém chú lấy người ở xóm mình đó.
- Vậy hả? Rồi bao giờ lấy mà biết hông?
- Sắp rồi. Đủ tiền rồi. Chừng mười lăm hai chục năm nữa thôi má.
- Bà nội mẹ ơi. Chừng đó làm đám ma chứ cưới nổi gì. Mà sao ông tính gì ác vậy. Ông xúi mà giết vợ phải hông?
- Ừa chú nói giết đi cho gia đình hạnh phúc. Con nghe cũng có lý đó má.
- Tổ cha cái thằng chệt Bảy ve chai. Xúi cái thằng con ngu như bò của tui giết vợ nè trời. Để tao kiếm thằng chả.

Bà Hai giận sôi máu. Với tay kéo chiếc khăn rằn vắt vai, bà xăm xăm bước về phía cái cầu khỉ. Chưa bao giờ bà té xuống nước.

Một đôi chừng đập bã trầu, thím Hà tắt tả cặp rô bước vào. Meta kéo vợ vào trong buồng rù rì. Cũng khoe gói thuốc đánh bóng đồng của chú Bảy ve chai, hăm giết má. Thím Hà tá hoả tam tinh, bù lu bù loa thề từ nay không dám trả treo với má, ráng nhịn nhục cho gia đình hạnh phúc, nước mắt nước mũi chèm nhẹp. Meta chừng như nhất quyết, bỏ gói thuốc độc vào túi, đi tìm mẹ. Thím Hà chạy theo, tắt cả lăm lủi đi. Mỗi người cách

nhau một đôi. Tất cả đến nhà chú Bảy Ngổng.

Chú Bảy hôm nay xấu mình, nghỉ mua bán, nằm trên võng đong đưa mấy câu Hồ Quảng, hình như Liêng Sinh Pá Chúc Anh Tài (Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài) trích đoạn chi đó. Nhác thấy bà Hai bước vô, chú mắc cỡ chạy vô nhà xỏ đại cái áo thung cho đỡ hở hang, mời bà vào nhà. Bà Hai hồng ngò, oang oang:

- Tui hỏi Bảy vậy chứ Bảy tính cái chuyện gì thất nhân ác đức quá vậy?

Dâu con tui tội tình gì mà chú xúi thằng Meta giết nó? Hả?

- Chờ ơi. Ai giết ai. Tui nó ngồi trong nhà chờ pà Hai kia. Có đứa nào chết đâu.

- Ủa lúc đi tui thấy nó còn ở nhà mà. Sao tới nhà Bảy sớm vậy?

- Nó băng ruộng. Già như pà Hai mới đi đường đàng hoàng chứ. Ngộ hồi trẻ cũng lội ruộng không chứ đi như pà Hai biết chừng nào tới. Vô đây nói chuyện phải quấy chơi pà Hai.

- Ở hai đứa bây đó hả. Hà lại má biểu con. Thằng Meta có cho con ăn uống gì không? Sao má thấy miệng con có mùi thuốc gì ngộ lắm.

Chú Bảy chen vào:

- Tui nó ăn dzồi. Pánh pao với há cải dzồi. Thằng Meta cho con vợ nó uống nước dzồi.

- Im nghe Bảy. Chút nữa tui xử ông. Bây giờ ông im đi để tui hỏi nó.

Quay lại con dâu, bà Hai vuốt tóc Hà trù mền:

- Bà mẹ nó! Thằng Meta cho con uống cái gì? Ăn cái gì? Minh ơi là minh ơi - Cặp mắt hiếng sẵn của bà hiếng lên trên trời, bật khóc - Thằng con của ông nó giết vợ nè trời. Nam mô a di đà Phật.

Quay ra sau bà nói không ra tiếng, lắp bắp:

- Gọi xe cứu thương Bảy. Con ngồi xuống đây, đau chỗ nào nói má, má thoa dầu cho chờ xe cứu thương. Mà đó nghe Meta, mà với thằng Bảy ve chai tao cho đi tù một gông nghe con.

Hà ngồi xuống vẻ mặt đầy lo lắng:

- Vậy chứ hồi con vắng nhà ảnh có cho má ăn uống gì không?

- Có chớ. Nó bùng cho tao tô cháo cá. Mà con ngồi nghỉ đi hồng ấy độc nhập tâm. Bà mẹ nó thằng Meta sao không đi gọi xe cứu thương cho tao, còn đứng đó hả?

Thím Hà đứng phắt dậy ngó thẳng Meta:

- Anh Meta anh giết má rồi hả. Hồng dè chồng tôi là kẻ sát nhân nè trời.

Chú Bảy nãy giờ im thin thít, rụt rè:

- Pây giờ cho ngộ nói được chưa. Hồng có ai chết mà.

Thím Hà cắt ngang, hai tay vẫn còn choàng vai má:

- Chú im đi. Chú tàn ác lắm. Má tui có tội tình gì mà mấy người nữ giết chớ.

Chú Bảy lảng xãng, hết bước ra lại bước vô, hả họng định nói gì đó, gặp 4 con mắt nẩy lửa của bà Hai với thím Hà, lại tiếp tục bước lui bước tới, hết gãi đầu, bứt tóc, miệng thì ai da không ngớt.

Bà Hai ngả mình xuống bộ ngựa nhà chú Bảy, tay bắt chuồn chuồn, miệng líu ríu những câu những tiếng gì như ngôn ngữ âm binh địa phủ, lần này bà Hai thẳng căng thiệt rồi. Thím Hà cũng ngả xuống vì sức nặng của má, tiếng gọi má nhỏ dần nhỏ dần rồi thím cũng thêm thiếp. Meta hoảng, nói với chú Bảy:

- Sao vậy chú. Có chắc là đường hay là thuốc đánh đồng thiệt hả chú? Sao nằm hết trơn hết trọi vậy chú?

- Ngộ đánh đồng pằng xì dầu với nước miếng, có thuốc đánh đồng nào đâu. Nước đường thiệt mà.

Chú Bảy bước tới bộ ván, lay lay bà Hai:

- Pà Hai tỉnh dậy đi chớ sao nằm hoài dzậy. Nước đường chứ thuốc đánh đồng đâu ngộ có. Ngộ đánh lư hương pằng nước miếng không hà.

Lúc này thím Hà đã dậy, đứng bên cạnh Meta, con mắt lem lem. Thím nói:

- Sao má con hồng tỉnh vậy chú Bảy?

Chú Bảy ve chai cười hề hề:

- Hai đưa đừng lo. Pà Hai mại hơi đó. Nằm đó mà nghe hết trơn hết trọi. Đề ngộ niệm thần chú pà Hai tỉnh dậy liền cho tui bay coi.

Cúi xuống tai bà Hai, chú Bảy thì thầm:

- Pà Hai, mai ngộ kêu má ngộ đến coi mắt pà Hai. Má ngộ năm nay cầu xập
xôi rồi. Pà Hai chịu làm con dâu má ngộ hông pà Hai?

Bà Hai choàng mở mắt giữa tiếng cười của cả nhà. Bà Hai cũng cười.

Giọng cười nghe sượng sùng lắm.

Hết.